

Свири Щурчето презъ цѣлото лѣто изъ полята, весели другитѣ и за нищо не мисли.

Но дойде зимата. По ливади, по ниви, по гори падна снѣгъ. Всички се изпокриха. Всѣки бѣше се погрижилъ на време за храна и топло легло. А Щурчето не бѣше дори и помислило за това. Пъкъ и нищо не умѣше да работи. Знаеше само да свири.

Взе цигулката подъ мишница и трѣгна да търси приятели — хлѣбецъ да имъ иска и да ги весели.

— Отиде при Вrabча. Намѣри го въ едно чуждо гнѣздо.

— Здравѣй, драги приятелю Вrabчо!

— Здравѣй и ти!

— Какъ си?

— Чудо съмъ — както виждашь — треперя отъ студъ.

— А пъкъ азъ съвсемъ съмъ се смръзналъ. Пустни ме да

влѣза — да се посгрѣя и да ти посвирия!

— Да ми посвиришь ли? Защо ще ми свиришь ти, когато стомахътъ ми така силно свири, че не мога да заспя. Гладория братко, гладория ме налегна, не зная де ще му излѣзе края!

— А пъкъ азъ мислѣхъ хлѣбецъ да ти искамъ.

— Хлѣбецъ ли? Ехъ, приятелю, и азъ бихъ хапналъ, но не се намира той по снѣга.

Трѣгна Щурчето и отиде при кумча Вълча.

— Здравѣй, кумчо Вълчо!

— Здравѣй и ти! Какво те носи насамъ?

— Дойдохъ да ти посвирия.

— Да ми посвиришь ли? Вчера ми свиряха куршуми покрай ушитѣ и едва уфейкахъ отъ ловцитѣ и тѣхнитѣ псета. Намразихъ, братко, всичко що свири. Та ако ти е милъ жи-